

DVĚ

JEDNU HODINU a pětadvaceti minut poté, co našla při závoji před rozedněním vlka, seděla Lydia na čtyřkolce směřující zpátky ven z rezervace. Slunce už úplně vyšlo nad hřebeny hor, paprsky pronikaly mezi borovicemi a připomínaly jí zlaté mince vysypané z kapsy Boha. Stezka před ní byla prázdná jako předtím, nic než stíny vrhané tím krásným světlem...

Motor se bez varování zakuckal, narušení hladkého předení bylo to poslední, co potřebovala. Šlápla na plyn a ulevilo se jí, když se rychlost zvýšila, ale dlouho to nevydrželo. Veškerý pohyb vpřed ustal, když motor zhasl a těžká, hrbolatá kola vozidla zcela postrádajícího aerodynamiku znehybněla.

„Krucinál,“ zabručela a ťukla na měřič paliva. Červená ručička se ani nehнула z písmenka E docela nalevo.

„Do prdele.“ Sesedla a rozhlédla se po stezce. „Do prdele.“

Odolala nutkání kopnout do jedné z velkých zadních pneumatik a místo toho se rozhodla vybit frustraci tím, že pevně uchopila zadní mřížku a celou vahou zatlačila. Když čtyřkolka sjela na krajnici, zatáhla ruční brzdou a vyndala klíčky.

Dala se do klusu a rovnoměrným tempem zdolala zatáčku stezky. Asi o čtyři sta metrů dál se ocitla

na místě, kde mezi kmeny předtím uviděla ve tmě vlčí oči. Vydala se po vlastních stopách mezi stromy a zastavila se u narušeného jehličí tam, kde se vlk zhroutil a byl ošetřen a nakonec odnesen ke čtyřkolce.

Po chvílce smutné bezmoci šla dál, vzdalovala se od stezky. Cestou se vyhýbala pichlavějším keřům, tlejícím pařezům, tu a tam padlé borovici. Terén postupně klesal k napajedlu, které tvořilo prohlubeň v západním rameni svahu. Když se ocitla u řeky, zadívala se na koryto z obroušených balvanů. Jarní deště ještě nezačaly, takže příval, který se tudy požene od nynějška za měsíc, se ještě nespustil. Zanedlouho však mezi skalisky a kamením už zdaleka nebude jen bahno a vlhký písek.

Lydia seskočila do mozaikového koryta a hopkala proti proudu, přeskakovala z jednoho plochého balvanu na druhý, udržovala rovnováhu mácháním pažemi ze strany na stranu a dbala na to, aby se vyhnula lišejníkům a mechu, po nichž by mohla uklouznout.

Nad hlavou jí kroužily vrány a pokřikovaly na sebe jako létající porota, která ji sledovala a průběžně komentovala. Nechtěla se po nich dívat a brát tak na vědomí jejich přítomnost, připomínající paparazzi.

Moc antropomorfizuješ? A přitom se považuje za vědkyni.

Prvního mrtvého supa našla Lydia necelý kilometr proti proudu v říčním korytu. Zdechlina byla tři dny stará, soudě podle stavu ostatků. Další mrtvolka patřila mývalovi. Také u okraje řeky, asi o dvě stě metrů výš proti proudu.

Stoupala strměji a uvažovala, zda má pokračovat, protože to bylo fakt jako hledat jehlu v kupce sena. Udělala si pauzu, aby nabrala dech, a ohlédla se do údolí pod sebou. V dlaních tmavě zelených hor tam modré jezero ve tvaru salamandra zachycovalo světlo – a od-